

REGENBOOGDRUPPELS

Debora Degreef

Regenboogdruppels

© 2017 D. Degreef / Uitgeverij U2pi

Titel: Regenboogdruppels

Auteur: Debora Degreef

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-654-5

NUR: 301

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Vrijdag

1. Rosalie

‘En wat ga je morgen ondernemen, op de eerste dag van je nieuwe leven?’ Ik ben vertederd dat hij mijn jargon heeft overgenomen. Hij had immers ook kunnen vragen naar mijn eerste dag als gescheiden vrouw.

‘Op mijn eerste dag als single vrouw,’ zeg ik met nadruk op single (omdat het luchtig en jeugdig klinkt), ‘ga ik de toerist uithangen.’ Het vooruitzicht om de hele zomer in Amsterdam door te brengen stemt me vrolijk. Wat nou vervelende toeristen en overvolle museums? Wanneer je meedoet aan de gekte, ondervind je er geen hinder van.

‘Ik sluit me aan bij een groep fotograferende Japanners, spraakzame Italianen en alcohol drinkende Engelsen. Ik wil minimaal op het dak van een duur hotel belanden met een fles champagne, een magere Duitser en een verrekijker, om maar iets gekks te noemen.’

Ton sluit zijn ogen. ‘Ik zie het voor me.’ Zijn mondhoeken krullen omhoog, in dezelfde gewelfde onvoorspelbaarheid als zijn haren. Hij wacht even en zegt dan, nog altijd met gesloten ogen: ‘Maar die Duitser kun je beter skippen.’

‘Hoezo?’

‘Omdat magere Duitsers niet bestaan.’ Zijn ogen gaan open en schitteren mijn kant op. ‘Hij doet zich voor als Duitser om indruk op je te maken. Zeg nou zelf: denk jij bij een Duitser aan een fles champagne? Eerlijk?’ Een lachexplosie volgt wanneer Ton naar de bierdrinkende studenten knikt die aan de bar hangen. Wit blinkende tanden, kraaienpootjes naast zijn ogen en een voorhoofd dat naarstig op zoek is naar een compagnon

wanneer het een buiging maakt. Onze voorhoofden vinden elkaar. De stilte die volgt is er eentje van wederzijds begrip.

‘Rosalie, hoe is het mogelijk?’ Ton is gaan fluisteren. De introductie van een ander type gesprek.

‘Hm?’

‘Hoe heeft Jan het voor elkaar gespeeld om zo’n fantastische vrouw aan de haak te slaan?’ Ik volg zijn handbewegingen met het wijnglas en baal dat mijn gezicht gloeit.

‘Je hoeft niet aardig te zijn. Ik sla me hier echt wel doorheen.’ Om dat te bewijzen, en vooral mezelf te overtuigen, drink ik het glas wijn in één teug leeg. Het brandt na in mijn keel, uit protest. Ik ben geen drinker, wanneer accepteer ik dat eens?

Tons hand gaat de lucht in, bestemd voor de ober. Die knikt kort, maar richt zich eerst op de stereo. Een gewillig salsaritme vult de ruimte en laat de vingers van Ton drummen op het oubollige tafelkleedje. Zijn krullen lichten bruinrood op door het kaarslicht en vreemd genoeg zie ik dat nu pas. Komt dat door de exotische muziek? Het is prima dat ik zijn vingers controleer op een trouwring, maar herinner me exact hetzelfde te hebben gedaan op het notariskantoor. Toen al. Mijn onderbewustzijn is me blijkbaar een paar stappen voor.

‘Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?’ Zijn hand zoekt naar de mijne op tafel. ‘Vast niet op een notariskantoor. Of een advocatenkantoor.’ Zijn vingertoppen betasten mijn hand nu op alle plekken. Vandaar die drummende vingers, een eerste voorzichtige poging tot toenadering. Het lijkt of hij me iets duidelijk wil maken, maar ik ben slecht in dit soort subtiliteiten en heb geen idee hoe ik moet reageren of wat er van me verwacht wordt. Een kus kan toch niet de bedoeling zijn? Moet ik dan mijn andere hand geruststellend over die van hem leggen?

Volgens mij is dat te betuttelend, iets wat een moeder bij haar zoon doet wanneer hij zenuwachtig is voor een examen. Is het een idee om onze vingers in elkaar te verstrengelen? Nee, te intiem. Meer iets voor een verliefd stel. Oh, ik zou zo graag weer eens verliefd willen zijn.

Ik concentreer me op zijn vraag, de veilige route. Vlinder om hulp vragen kan straks nog wel, als ik me weet terug te trekken op het toilet.

‘Wil je dat echt weten?’

‘Ja.’

‘Zo’n zeven jaar geleden was het, in een strandtentje aan zee bij Bloemendaal. Ik was daar met een vriendin. We hadden vanaf Zandvoort gewandeld langs de kustlijn en zaten bij te komen met een glas wijn.’ Toeval bestaat niet en daarom komt de ober uitgerend nu met een nieuw glas wijn aanlopen. Ik wacht tot hij weggaat.

‘Jan was daar ook, met vrienden die hij kent van de voetbalclub. Maar dat wist ik toen natuurlijk nog niet, dat weet je allemaal pas achteraf. Ze hadden een beachvolleybaltoernooi die middag.’

Ik wil het niet, maar bevind me ineens weer in het feestgedruis. Er zijn zeker twintig mannen met dezelfde geelgekleurde T-shirts. Ze stinken naar zweet, zonnebrandcrème en een typische waspoederlucht. Ze maken lawaai. Een hels kabaal dat zelfs de muziek volledig overstemt. Schaamte is ver te zoeken. Overige klanten zijn verjaagd naar het buitenterras. Alleen Vlinder en ik zitten nog aan de bar.

Eén van de mannen trekt zijn T-shirt uit en laat zijn getatoeëerde rug aan zijn vrienden zien. Blijkbaar een nieuwe aanwinst, want zijn vrienden bestuderen het walgelijke draken-exemplaar van dichtbij en stellen er vragen over.

‘Wacht, kijk,’ zegt de man met de tatoeage, terwijl hij een ontspannen houding aanneemt en daarna zijn schouderbladen op hoge snelheid beweegt. Schatergelach van de vrienden en gegil naar andere vrienden aan de bar dat ze dit moeten zien.

‘Die draak rent!’ roept er één opgetogen.

‘Kan hij ook vuurspuwen?’ vraagt een ander.

‘Zullen we ergens anders heen gaan?’ vraag ik zuchtend aan Vlinder die net een slok neemt van haar witte wijn. Op het glas blijft een donkerrode afdruk van haar lippen achter. Een teken van goedkope lippenstift. Een idee voor een verjaardagscadeau is geboren.

‘Zullen we ergens anders heen gaan?’ roep ik harder, een kansloze poging om boven de rest uit te komen.

‘We kunnen niet weg.’ Vlinder gebaart op haar speciale manier dat er een leuke man bij staat. Ze giechelt en ik volg haar blik naar een man die slanker en langer is dan de anderen. Hij heeft een mooie, volle haardos en gespierde benen. Zijn smalle schouders passen perfect bij zijn kleine achterwerk. Hij loopt op blote voeten, als hippie, waardoor ik meteen sympathie voor hem heb.

Als hij zich omdraait en naar ons kijkt, slaat mijn hart een slag over. Hij is niet uitzonderlijk knap, maar raakt me wel direct. Het zijn de ogen. Doordringend, dwingend, met een heldere kleur. Hij aarzelt niet en stapt op ons af, zonder zijn ogen van me af te halen. Vlinder ziet het ook, want ze stoot me verwachtingsvol aan.

‘Goedemiddag dames. Sorry voor de herrie die mijn vrienden maken. Kunnen jullie het ons vergeven?’ Hij heeft een loensend oog en ik verdrink erin. Vlinder is verdwenen. De andere mannen zijn verdwenen. Ik ben alleen met de onbekende man. Heel apart hoe zoiets gaat. Ik kan het me nog

als de dag van gisteren herinneren, voel mijn klamme hand die ik naar hem uitsteek, mijn onhandige stem die ineens niet meer weet hoe hij ‘Rosalie’ moet uitspreken, de haartjes op mijn armen die zich strekken om een glimp van de ware op te kunnen vangen.

‘Dus ik moet vaker naar een strandtent,’ merkt Ton droog op. Hij pakt mijn hand weer vast die ik subtiel terug heb weten te trekken en geeft er een kus op.

‘Je bent me toch niet aan het versieren?’ vraag ik onschuldig. Een haarlok die ik verleidelijk naar achteren strijk.

‘En als dat wel het geval was, wat zou daar dan erg aan zijn?’ Weer een knipoog. Godzijdank niet een loensend oog.

‘Maar ik ben je cliënt,’ opper ik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Niet meer, de scheiding is afgerond, onze relatie als advocaat en cliënt is vanaf heden beëindigd. We zijn nu toch ook Ton en Rosalie voor elkaar? Meneer Vermeer en mevrouw Visscher zijn verdwenen.’ Dat we elkaar bij de voornaam aanspreken, hebben we nog maar net afgesproken, vlak nadat ik hem uitnodigde voor een drankje.

Hij buigt voorover en kust me. Tegelijk met de kus voel ik Jans haatdragende ogen op ons gericht. Er loopt een rilling over mijn rug. Ik haat het dat hij me op de meest persoonlijke momenten kan overvallen, dat hij zich genesteld heeft in mijn fysieke gestel. Ik hoop niet dat het zes jaar duurt voordat ik echt van hem verlost ben. Dat ik ’s nachts wakker word en naast me voel of Jan er nog ligt, voordat ik een glaasje water haal. Dat zijn telefoonnummer het eerste is dat in me opkomt wanneer de hulpverlener vraagt wie hij moet waarschuwen het moment dat ik de ambulance in word gedragen. Dat ik in het toilet erop let hoe ik een nieuwe rol ophang, om zijn gemopper voor te zijn.

Ik sluit mijn ogen en laat me gaan. Ik ga niet om me heen kijken in dit café om Jan te betrappen. Jan is hier niet. Tijd om te leven en te genieten. Mijn hoofd voelt licht. Het kan door de kus komen, maar ook door de alcohol. Het maakt me eigenlijk niets uit, het is gewoon een prettig gevoel.

Ton haalt een sleutel uit zijn broekzak die perfect past op de buitendeur van het appartementencomplex. Achter ons klinkt de gedempte toeter van de taxi die wegrijdt. Blij met zijn grote tip. Het is frisjes buiten. Een grijze neveldeken heeft zich over Amsterdam laten vallen en het kan zelfs geregend hebben. We hebben een dag gemist, zijn verdronken in elkaars gezelschap.

Traplopen gaat zwalkend. Godzijdank is de trap niet zo smal en stijl als ik van de buitenkant inschatte. Ik hijs me moeizaam omhoog aan de trapeuning, ineens veertig kilo zwaarder. Wat stoppen ze tegenwoordig toch in die glazen wijn? Lood? Mijn hakken zorgen voor een typische galm op het marmer. Als Jan hier was geweest, dan had ik mijn schoenen uit moeten trekken. Misselijkmakend dat Jan zich op de meest ongepaste momenten bemoeit met mijn leven. Ik moet het drastisch aan gaan pakken, wil ik hem voorgoed kwijtraken. Daar helpt geen handtekening op een scheidingsakte tegen.

Ton heeft me tips gegeven, opgedaan uit vier verbroken relaties. Een andere leefomgeving. Check, daar heb ik al voor gezorgd. Ik ben zo blij dat ik het burgerlijke Almere weer heb verruild voor Amsterdam. Een andere vriendenkring. Geen probleem, want die voetbalvrienden van Jan kunnen me gestolen worden en meer gezamenlijke vrienden hebben we niet. En wat was dat laatste, waarbij Ton heel speels ging glimlachen en over zijn lippen likte? 'En je moet zo snel mogelijk met een andere man naar bed, Rosalie. Dat is echt de

enige remedie, geloof me.' Vooral zijn doordringende ogen en het kleine kneepje in mijn hand deden me zwichten. Aanbod geaccepteerd. Geen onderhandeling voor nodig. Gratis af te halen en mee te nemen.

'Hoeveel trappen nog?' vraag ik op de derde etage en hij nog altijd geen aanstalten maak om een voordeur te kiezen.

'Nog eentje.' Op de vierde etage tel ik drie deuren. Ton blijft voor de middelste staan. Geen naambordje naast de deur. (Hing die er buiten wel?) Achter de deur verwacht ik een ruim appartement in grijzige tinten en veel Aziatische elementen die er een exotische schwung aan geven. Zo heeft hij me verteld over het Boeddhabeeld dat hij in het monnikenklooster op Bali heeft laten maken, over de waaier van echte rietstengels die hij met moeite langs de douane kreeg en het masker van de Barong dat hij cadeau kreeg na zijn overweldigende applaus voor de Balinese dansers.

Ton geeft een slinger tegen het lampenpitje dat een spookachtig licht werpt op de muren en deuren en hem net dat beetje licht gunt om het sleutelgat te vinden.

'Een woning met gebruiksaanwijzing,' giechel ik. Daar houd ik van. Net zoals ik in mijn eigen woning twee keer op de lichtschakelaar moet drukken voordat het licht aan wil springen. Het heeft iets te maken met de elektriciteitsbedrading en volgens de makelaar een eenvoudig klusje, maar ik heb nog geen tijd gehad om er iemand naar te laten kijken. Net zoals ik nog geen tijd heb gehad om lampen op te laten hangen, om de lekkende kraan na te laten kijken en om spullen weg te gooien die me herinneren aan Jan.

'Na jou, dame.' Ton houdt de deur open en ik stap een donkere kamer binnen die om de paar tellen kort verlicht wordt. Geen kleuren of objecten te onderscheiden. Ton legt

een hand tegen mijn onderrug. Het is niet te zien, maar wel te horen dat hij de deur op slot maakt. Klik, klak. Handen glijden om mijn middel, lippen dringen zich op.

‘Een glaasje wijn? Sfeermuziek?’

‘Zo dadelijk.’ Ik laat toe dat hij me naar achteren duwt. Zijn vingers graaien begerig over mijn achterwerk, in mijn zij, onder mijn blouse, over mijn borsten. Hij maakt een kort kreunend geluid bij de ontdekking dat ik geen beha draag. Daar scoor ik punten mee. Hij weet niet dat ik het onding (comfortabel maar totaal niet sexy) nog geen twee uur geleden heb uitgetrokken op het toilet van het eetcafé en verstoep heb in mijn handtas. We landen op een zacht bed.

2. Joris

‘Joris? Joris? Kun je even naar me luisteren?’ Iemand roept. Ben ik Joris?

‘Ik moet voor een aantal dagen de stad uit. Ik heb een voorraad boodschappen in de keuken gezet, en voor elke dag dat ik weg ben een pilletje op je nachtkastje gelegd. Je hoeft bij wijze van spreken de deur niet uit. Het logboek ligt hier, naast je pillen. Zet je een krul als je een pil hebt ingenomen? Gewoon het rijtje naar beneden volgen.’

Volgens mij heb ik dit eerder meegemaakt.

Een lange man is op mijn bedrand gaan zitten. Hij is gestoken in een keurig gestreken pak en zijn blonde haren zijn opvallend met gel naar achteren gelikt. Een Viking in uitstekende verpakking. Hij voelt aan mijn voorhoofd alsof ik een ziek kind ben. Soms is er een vrouw die precies hetzelfde doet, maar het zou me niets verbazen als het dezelfde man is, vermomd als vrouw. Marsmannetjes hebben ook de gave om zich te transformeren in andere gedaantes. Met manipulatie krijgen ze alles voor elkaar.

‘Als je toch naar de supermarkt gaat, wil je dan een briefje neerleggen voor Sophie zodat zij weet waar je bent? Joris?’ Ik denk na over zijn woorden. Is het normaal dat een huisarts zo bezorgd is om zijn patiënten en zelfs boodschappen voor hen doet? Hoe heet deze dokter eigenlijk? Ik sla de dekens van me af en vraag: ‘U bent dokter...?’

‘Ik ben geen dokter, gekkie. Ik ben het, Dennis, je grote broer.’ Dennis, mijn grote broer. Juist hij moet snappen dat ik niet op wil staan. Opstaan is bedacht door een bemoeizieke maatschappij en ik doe niet mee. Dat waren zijn letterlijke woorden voor de rector van het Gideon College. Hij was voor

de zesde keer te laat in de klas verschenen en linea recta naar de rector gestuurd. Mijn broer had een glimlach van oor tot oor toen hij het verhaal navertelde, aan mij en aan zijn vrienden, onder luid gejoel en gelach. Biertjes werden doorgeschoven, evenals de van shag gefabriceerde sigaretten. Iedereen hing aan zijn lippen. Dennis was toen al een meester in het vertellen van verhalen.

‘Waarom ben je weer te laat, jongeman Boelemans?’ Mijn broer deed de rector na met een zware, ernstige stem.

‘Ik kon niet opstaan, meneer.’ Dat was zijn eigen stem die hij eigenlijk ook iets te zwaar aanzette.

‘En waarom niet? Ging de wekker niet?’ De rector had zijn leesbril voorop zijn neus geschoven en mijn broer over de bril aangekeken met een strenge blik. De smoes van de kapotte wekker kende hij inmiddels wel. Dennis deed hem nauwkeurig na, ging voor het effect op zijn tenen staan om zich lang te maken en boog voorover om over een denkbeeldige bril te kunnen kijken. Met zijn ellebogen naar buiten gekeerd en zijn handen gevouwen onder zijn kin schetste hij een realistisch beeld van een directeur.

‘Nee meneer, het lag niet aan de wekker. Ik vond het gewoon te vroeg. Opstaan is bedacht door een bemoeizieke maatschappij en ik doe niet mee.’ Dennis zwaaide teatraal om zich heen, om vervolgens met zijn handen in zijn zij te eindigen in een arrogante pose. Zijn vrienden begonnen op hun knieën te slaan van het lachen. Ik deed hen na om niet uit de toon te vallen.

‘Dat meen je niet! En wat zei hij toen?’ vroeg Joep die nog de meest nuchtere van het stel was. Dat bleek later een grote vergissing, dat vooroordeel, want uitgerekend Joep trouwde met een nachtclubdanseres uit Thailand waarbij het volstrekt

duidelijk was dat ze verliefd was op zijn geld.

‘Elke ochtend moet ik me een half uur voor schooltijd melden bij die zak en laat hij me strafregels schrijven tot de eerste les begint.’ Het weerhield Dennis er niet van om nog vaker te laat te komen. Hij volgt zijn eigen route.

Dat wil ik ook, dat kan ik ook. En daarom blijf ik gewoon liggen.

‘Opstaan is bedacht door een bemoeizieke maatschappij,’ herhaal ik zijn woorden.

Hij glimlacht.

‘Dat is prima, Joris. Je mag blijven liggen. Mocht er iets aan de hand zijn, dan kun je Sophie bellen. Het nummer staat bovenaan in het logboekje.’

Ik draai me op mijn zij en neger het hongergevoel dat in mijn buik is neergestreken. Dat zou een verdomd goede reden kunnen zijn om op te staan. Maar ik doe het niet.

Dennis loopt rond in de woonkamer. Dat zal niet lang duren. Het duurt nooit lang. Dennis is niet een type om te blijven hangen voor de gezelligheid.

‘Sophie? Met Dennis. Zou jij morgen nog even kunnen kijken bij Joris? Ja, inderdaad, daar lijkt het op. Is goed, helemaal prima. Schroom niet om me te bellen, hè? Nee, hij ligt nu nog op bed. Ja, klopt, geen zin om op te staan. Hij weet van het logboek, maar wil je het toch controleren?’

Dennis tikt zacht op mijn arm. ‘Sophie komt af en toe kijken. En je kent haar, ze zal wel weer iets lekkers voor je koken.’

‘Sophie? Bedoel je Sophia?’

‘Nee, Sophie, de buurvrouw.’

‘Sophia was beter geweest.’ Zo heette de heilige martelares van Rome. Koude Sophie was haar bijnaam en het is dus dom

om die surrogaatnaam te gebruiken.

‘Ik moet nu echt weg. Volgende week ben ik terug, dan kom ik je meteen opzoeken. Ik ga je missen.’ Een omhelzing volgt en de walm van een bekende aftershave blijft achter. Daarna ben ik eindelijk alleen.

Het is fijn om alleen te zijn in dit huis. Dat was bij de eerste bezichtiging al voelbaar. Er was een makelaar die ons rondleidde. Een magere, lange man met een ingewikkelde naam. Hij was uitermate trots op die naam en vond het nodig om hem tweemaal te zeggen, eerst tegen Dennis en daarna tegen mij. Bovendien kregen we een visitekaartje waarop zijn naam in sierletters gedrukt stond, bijna nog prominenter in beeld dan de naam van het makelaarskantoor waarvoor hij werkte. Van buiten was er weinig te zien aan de woning, behalve dat een likje verf geen kwaad kon en dat de afvoerpijp een scheur had. Het was de binnenkant van de woning die me enthousiast maakte. Zowel de keuken als de slaapkamer keken uit op een binnenplaats met veel begroeiing. Een grote boom zorgde met zijn bladerdeken voor een gebalanceerde lichtinval in het huis. Ik stootte Dennis aan en fluisterde dat het perfect was.

‘Niet te enthousiast overkomen,’ siste Dennis. Ik wist niet waarom dat niet toegestaan was. Misschien omdat de makelaar stiekem van de Gestapo was en dolenthousiaste mensen mee zou nemen naar het front om te vechten tegen de Russen. Dat wilde ik liever niet, want ik had geen bontmuts. De makelaar draaide zich om en glimlachte overdreven. Toen zag ik het. Hij was inderdaad van de Gestapo. Ik moest er alleen een dunne, zwarte snor bij denken.

‘Als jullie interesse hebben, dan zou ik niet te lang wachten. Er zijn meer gegadigden. Gistermiddag is er iemand geweest

die een bod uit gaat brengen.’

‘Een bod uit gaat brengen,’ zei Dennis met serieuze stem, ‘dus nog niet uitgebracht?’

De makelaar lachte schaaachtig. ‘Dat kan elk moment gebeuren.’

Er was iets gaande tussen die twee en ik wilde wegvlugten van de nare sfeer.

‘Ik wil nog even in de slaapkamer liggen,’ zei ik zacht tegen Dennis.

‘Waarom Joris?’ Hij stelde de vraag zonder zijn ogen van de makelaar te halen.

‘Even voelen of het goed is.’

Ik lag op de kale vloer in de slaapkamer en keek om me heen. Zelfs vanaf de vloer was de groene oase achter het raam waarneembaar, zo hoog reikte de top van de boom.

De makelaar werd ongeduldig en loerde meerdere keren achter elkaar op zijn mobiel. ‘Ik heb zo weer een volgende afspraak, dus ik wil deze rondleiding afsluiten.’

‘Mogen we nog een minuutje?’ vroeg Dennis. Het was eerder een commando dan een vraag en de makelaar droop af met de woorden: ‘Ik ga alvast naar buiten, ik zie jullie zo.’

‘Joris?’ vroeg Dennis op een heel andere toon toen de makelaar weg was, ‘denk je dat je hier kunt wonen? Het zou wel ideaal zijn, vlakbij mijn huis. En volgens mij is het groot genoeg voor jou, toch?’ Hij klonk nu ook enthousiast.

‘Ssst, de Gestapo,’ zei ik op gedempte toon. En daarna, heel snel erachteraan: ‘Het is perfect.’ Ik kon precies op dat moment een merel de boom in zien vliegen met een wormpje in zijn bek. Daar zaten babymerels, in een nestje dat met liefde was gemaakt. Ik wilde nergens anders meer zijn.

De merels zijn dit jaar al uitgevlogen, ze waren vroeg.

Halverwege maart zag ik de wormpjes voorbij het raam vliegen en eind maart was het ineens stil. Maar ze komen wel weer, dat weet ik. Ze komen ieder jaar.

Ik kijk naar de dichte, grijze lucht en voel me leeg. Ik kan aan niets denken, terwijl er wel allerlei gedachten door me heen schieten in onsamenhangende flarden. Een muziekstuk waarvan ik de melodie mee kan neuriën, maar waarvan ik geen idee heb hoe het heet of waar ik het van ken. Een koe die wegrent als ik haar probeer te aaien. Een streng kijkende man die mijn vader zou kunnen zijn. Drie flessen wodka op een rij, waarvan alleen de middelste fles geopend is. Een mooie, donkerharige dame die schaars gekleed voor me staat te dansen. Bij dit beeld wil ik langer stilstaan, maar ik word alweer meegevoerd naar een stampende discotheek met dreunende muziek waar ik hoofdpijn van krijg. Lichtflitsen, nog meer dreunen en een hart dat sneller bonst. Een pilletje, dat de situatie alleen maar verergert en me zelfs mee laat dansen met de meute, en stompen die worden uitgedeeld tegen mijn ribbenkast.

Ik verstop mijn hoofd onder het kussen, omdat ik niets meer wil zien. De beelden blijven zich opdringen en kreten (die van mij?) weerklaatsen tegen de ramen. Ik ben net zo bang als de keer dat ik ijelde van de koorts en zwartharige monsters op de linnenkast van mijn ouders zag. Mijn hart slaat op hol. Warm. Benauwd. De dekens moeten weg. Kleren moeten uit. Lucht, ik wil ademen. Het raam gaat open, zonder rekening te houden met de merels in de boom, en ik werp mijn bovenlichaam naar buiten. Lucht. Lucht. Het duurt niet lang voordat mijn neus vochtig aanvoelt en kleine druppels als lamgeslagen zakjes over mijn neusvleugels naar beneden glijden. Ik open mijn mond om ze op te vangen en dank de Heer voor het drinkwater.

Op mijn nachtkastje ligt een klein, wit snoepje. Het heeft geen geur. Ik peuter hem uit mijn neus, met een lik is ie weer schoon. Het smaakt nergens naar. Het kan een toversnoepje zijn waarvan de smaak zich pas na een paar minuten ontwaart wanneer je erop sabbelt. Het snoepje wordt kleiner en kleiner, maar er gebeurt niets. Ik spuug het klein geworden snoepje uit. Er blijft een bittere smaak achter in mijn mond.